

μην γέρων τις, τοῦ ὁποίου οὐδαίς οὔτε τὸ ὄνομα οὔτε τὴν πατρίδα ἐγνώριζεν. Ἄν καὶ μετὰ μεγίστης εὐκολίας ἐλάλει τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου, ἡ προφῶρα τοῦ ὅμως ἦτο τότενος ἐννονος, ὥστε οὐδένα ἐλάνθανεν, ὅτι ἦτο ξένος καταγωγῆς. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος κατώκησεν εἰς τὴν εὐτελεστέραν καὶ πτωχοτέραν συνοικίαν τῆς πόλεως, καὶ μετὰ δυσκολίας σχεδὸν κατώρθωσε τὸ πρῶτον νὰ ἐνοικιάσῃ μικρὸν ἀνώγειον· διότι τὰ ἐκ χειρὸς ὑπάρχοντα ἐνδύματα του καὶ ἡ ἐλλειψὶς παντὸς πράγματος καὶ παντὸς ἐπιπλοῦ οὐκ ἐπὶ πλεον ἐμπιστοσύνην εἰς ἐκείνους πρὸς οὓς ἀπευθύνετο. Ἄλλ' ἅμα ἐμῆθη ὅτι ἐμπροσθέρων πάντοτε τὸ ἐνοικίον ἐκασίτης ἐβδομάδος, ὅτι δὲν ἡγόραζε τίποτε ἐπιπιστώσει, καὶ ὅτι οὐδαίς ἐκ τῶν ξένων δὲν εἶχεν διὰ γωτέρας ἢ αὐτὸς ἀπαιτήσεις, ἡδυνήθη τέλος νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει καταφύγιον. Ἐν τούτοις, ἃς τὸ εἴπωμεν, ὁ μεμονωμένος βίος ὃν διῆγε, αἱ παράδοξοι ἐκδρομαὶ του, τὸ ἐκλεισμένον ἀνάστημά του, ἡ νεκρῶσιμος ἐκφρασις τῶν γωνιωδῶν καὶ παρηχημάτων χαρακτήρων του, τὸν καθυστέρουν παντελῶς τῆς ἐκ μέρους τῆς οἰκοδεσποίνης του προσοχῆς καὶ περιποιήσεως, ἐπὶ τῶν ὑποίων τῷ ἰδίῳ δικαίωμα ἡ περὶ τὰς πληρωμὰς του ἀκρίβεια καὶ τὸ ἀσήμενον τῶν ἀπαιτήσεών του. Ὁ ξένος μολαταῦτα οὐδόλως ἐφαίνεται προσέχων εἰς ταῦτα, ἀρκέσμενος εἰς τὸ νὰ μὴ διαταράττῃται περὶ τὸν τρόπον τοῦ βίου ὃν ἡρέσκειτο νὰ διῇ. Καὶ διὲ μὲν ἔμενεν ἐβδομάδας ὅλο κλήρους κατὰ κλειστός ἐντὸς τοῦ δωματίου του, ἄλλοτε δὲ διετίλει ἀπὸν ἐπὶ ἐπὶ τὴν ἡμέραν. Ἐπιστρέφει τότε θρῆνικος καὶ μᾶλλον καταβεβλημένος παρά ποτε, μὲ κόμην ἀνημέλητον, μὲ ὄμμα ἐλυσυρδὸν καὶ μὲ ἐνδύματα καταβερεκτα ὑπὸ τῆς βροχῆς, ἡ καταξήρα ὑπὸ τῆς παγετοῦ. Καθ' ὁδὸν οἱ διαβάται ἡδύνατο κατ' ἀρέσκειαν νὰ τὸν βλέπωσι, νὰ τὸν ἀκολουθῶσι, καὶ μάλιστα νὰ σταματῶσι διὰ νὰ τὸν περιεργάζωνται μετὰ περιστοτέρας ἀναίσεως· ὁ ξένος οὐδεμίαν ἐδίδε προσοχὴν, ἐδριεκόμενος πάντοτε βυθισμένος εἰς τὰς μελέτας του. Ἡρέσκειτο συήθως νὰ διατρέχῃ τὰς ἀγυῖας τῆς Στοχολόμης ἢ νὰ περιπλανᾶται εἰς τὰς ἑξοχὰς κατὰ τὰς θοαλώδεις ἢ χιονώδεις ἡμέρας. Ἡ ἐλαχίστη ἀκτίς ἡλίου τὸν ἡγάραζε νὰ κατακλείηται ἐντὸς τῆς οἰκίας του, οὕτως ὥστε ἡθέλει τις εἶπει, ὅτι ἡ γαλήνη τῆς φύσεως τὸν ἐβλαπτε, τὸ δὲ πρᾶγμα τοῦ οὐρανοῦ τῷ ἐπὶ ἐπὶ τὸν τρόπον. Ἄλλ' ὅτι ὁ ἀνέμος ἐμύατο, ὅτι ἡ θρόνη ὠρύετο, ὅτι ἡ ἀστραπὴ ἔλαμπε, τότε δὲν ἐβλεπέ τις πλεον τὸν σιωπηλὸν ἐκείνον γέροντα, ὅστις ἐφαίνεται κινούμενος ὑπὸ ἐλατῆριων αὐτοματίων. Τὸ στόμα του διηνοίγετο ὑπὸ νεκρωσίου μειδιάματος, ἡ ὑπὸ ξιφὸς κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ του δέλαμπε ὑπὸ παρὰ δόξου λάμψεως· τότε ἐπεριπάτει ταχέως, ὥστε ἡθάρτατο κατόπιν του τὸ εἶδος τοῦ ἀρχαγγέλου, ὥθοντος αἰετοῦ πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸν ἰουδαῖον Ἀχασέρων.

Ἐπέραν τινὰ ἡ γυνὴ εἰπε βραδύως· ἡ δὲ οἰκοδέσποινα τοῦ γέροντος ἐπαύθη ὅσον ἐνεστι πλησιέστερον τῆς ἐπίρας τῆς· διότι εὐχάριστον μῆναι τὸ νὰ βλέπῃ τις, ἐν καιρῷ θρῆνικος χειμῶνος, λάμπουσιν ἐνώπιόν του φλόγα διαυγῆ καὶ

ζωηράν. Διηγείτο μετ' εὐθυμίας γεγονότα τοῦ βίου τῆς, ἐνώπιον τῶν δύο θυγατέρων καὶ τριῶν νέων σπουδαστῶν, περιμαζιγμένων, ὡς αὕτη, περὶ τὴν ἐπίαν. Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ εὐθυμία εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἔπακρον, ὁ δ' ἐκ τῆς διηγέσεως γίλωος ἦτο ζωηρότατος, κρούσμα ξηρὸν καὶ τραχὺ ἠκούσθη ἐπὶ τῆς θύρας, ἥτις αἶφνης ἠνοιχθῇ ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἐκτύπησε μετὰ κρότου κατὰ τοῦ τοίχου. Ἐφάνη τότε εἰσδύουσα εἰς τὸ εἶκμα ἡ εὐθυμία μορφή τοῦ ἀγνώστου. Τὰ γυναιὰ μείνη ἦσαν μέλανα ὑπὸ τοῦ ψύχους, τεμάχια δὲ πάγου ἀνωρθον τὰς τρίχας τοῦ γενείου καὶ τῆς κεφαλῆς του, καὶ μόλις ἡδύνατο νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του. Μηχανικῶς πως ἡ οἰκογένεια συνεπίεσθη, καὶ κατώρθωσε νὰ τῷ παραχωρήσῃ, πλησίον τῆς ἐπίρας, θέσιν, τὴν ὁποίαν κατέλαβε περυσθῆς.

Κατὰ τὴν συνήθειαν του, χωρὶς νὰ χαίρει τῇ ἢ νὰ εὐχαριστήσῃ κανένα, ἀνεκάθησε, τὸ πρόσωπον κρατῶν κεκρυμμένον ἐντὸς τῶν κατίσχων χειρῶν του, καὶ διέμενεν εἰς ταύτην τὴν στάσιν πλεον τῶν δύο ὥρων. Τέλος ἀνεστάνει, ὡς στενάζει ὁ πεπτωκὲς ἀγγέλος ἀνεθυμούμενος τὸν παρὰ δέισον εἰς τὸν ἄδην, ἀνύψωσε σπασμωδικῶς τὴν κεφαλὴν, προσεβλεψε τὸν οὐρανὸν μετ' ἀπελπισίας, καὶ ἐπανέπεσεν εἰς τὴν προτέραν του στάσιν.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὰς φυλάξῃ ἀπὸ τὰς παγίδας τοῦ δαίμονος! εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα ἐντρομος, ἐνῶ οἱ περὶ αὐτὴν συνήλαττον βλέμμα ἀνήσυχον.

— Ὁ δαίμων! ἐπιθύρυσεν ὁ γέρον μετ' ὀφθαλμοῦν βραδείαν, ἀποτροπαίως θοήσασαν τὸν ἀέρα ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπολύτου σιωπῆς, ἥτις ἐπεκράτει ἐντὸς τῆς εὐρυχωροῦ ἐκείνης αἰδοῦσης.

Ὁ δαίμων! ἐπανέλαθεν ὁ ἀγνώστος· ὦ! μὴ λήθῃτε περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀγγέλου εἰς τὴν αὐτὴν νύκτα, καὶ ὅτι ὁ ὠροδείκτης εἶναι τόσον πλησίον εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦ μεσοκυτίου. Τίς εἶδεν ἂν ὁ βασιλεὺς τοῦ ἐκόντος δὲν στέκεται τὴν στιγμὴν ταύτην ὀπισθὲν σας, καὶ δὲν ἐκτείνει τοὺς τρομεροὺς ὄνυχάς του ἐπὶ τὰς κεφαλὰς σας;

Οἱ παρεστώτες ἐστρέψαν τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ τρόμου, ὥστε ἀνέμενον τὴν παρουσίαν τοῦ κακοποιῶν πνιύματος.

Ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν πτερυγῶν τοῦ Ἀστάρωθ, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν τραχὴν τοῦ ἀκρατηρίου του, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς λέγῳ πτερυγῶς του ὑπάρχει βαθεῖα πληγὴ, πληγὴ τῆς ὁποίας ὁ πόνος τὸν ἀπελπιζει ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, καὶ θέλει τὸν ἀπελπίσει μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων. Καὶ ἰδοὺ τὸ αἶτιον. Ἐπέραν τινὰ, ἐνῶ περιπλανᾶτο ὑπεράνω τῆς γῆς καὶ παρετῆρει τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος εἶναι λαὸς ἐνταυτῷ καὶ κτηνῶν του, ἡθάρτα πλεον ἐπὶ τῆς πτερυγῶς του ταύτης τὸ δάκρυ ἐνὸς ἀγγέλου· ἐξέφερεν εὐθὺς φωνὴν λύτης καὶ θλίψεως· περιεστρέψε τὴν φλοιστρὰν σπάρην του, καὶ ὥρμησε νὰ ἐκκινήθῃ. Τὸ τέκνον τοῦ οὐρανοῦ ἐκλαίει μετ' ὀφθαλμοῦν, ὥστε δὲν παρετῆρησε τὴν παρουσίαν τοῦ ἐχθροῦ του. Ἡ θλίψις αὕτη ἐχαροποίησε τὴν ψυχὴν τοῦ Σαταναῖ. Ἀνέστειλε τὰς φρικτάς τῆς πληγωμένης πτερυγῶς του, ὑπέκρυψε τὸ ἀνάκτον πάθος του, καὶ